

Textus: Lk 13,22-30

„Amikor Jeruzsálem felé tartott, városról városra és faluról falura haladva mindenütt tanított. ²³Valaki ezt kérdezte tőle: Uram, kevesen vannak-e, akik üdvözülnek? Ő így felelt nekik: ²⁴Igyekeztek bemenni a szoros kapun, mert mondom nektek, hogy sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak. ²⁵Amikor már felkelt a ház ura, és bezárta az ajtót, megálltok kívül, és zörgetni kezdtek az ajtón, és így szóltok: Uram, nyiss ajtót nekünk! De ő így válaszol nektek: Nem tudom, honnan valók vagytok. ²⁶Akkor kezdték majd mondani: Előtted ettünk és ittunk, és az utcáinkon tanítottál. ²⁷Ő pedig ezt mondja nektek: Nem tudom, honnan valók vagytok, távozzatok tőlem mindnyájan, ti gonosztevők! ²⁸Ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás, amikor látjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákóbot és a prófétákat mind az Isten országában, és hogy ti magatok ki vagytok rekesztve onnan. ²⁹Akkor eljönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz telepednek az Isten országában. ³⁰És íme, vannak utolsók, akik elsők lesznek, és vannak elsők, akik utolsók lesznek.”

Szeretett Gyülekezet!

A szoros kapu és a keskeny út példázatához van egy jól ismert kép. Vessünk rá egy pillantást. 1883-ban Londonban kiadott színes litográfia segítette a 19. század prédikátorait abban, hogy az embereknek prédikáljanak akár erről az Igéről, akár más Igékről, melyek a bibliának azt az üzenetét járták körül, hogy a menny és a pokol az egy valóságos hely, ahová az életünk tart. A kardinális kérdés az, hogy tisztában van-e vele az ember, hogy az út, amelyen Ő jár, vagyis azaz élet, amit él, az hová vezet.

Te melyik úton jársz? Hová vezet az utad? Jó ezt a kérdést feltenni önmagunknak és őszinte választ adni rá. Igen, tudom, hogy az én Urammal tartok a menny felé, mert elkészítette azt számomra. Átléptem a szoros kapun, ahol Jézus szelíd tekintetével találkoztam, ahol

lehettem minden rám nehezedő bünt, ahol bárány vére megtisztított és ahol nem volt akkor más, csakis Ő és én!

Nem, én teljesen bizonytalan vagyok ebben. A harmadik eshetőség pedig: hogy az ember életén végig tekintve azt mondja, én a pokolba menetelek. Hányan vannak, akik azt mondják: de jó ez nekem így!

Ezt a kérdést tette fel valaki Jézusnak: „Uram, kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?” Valójában Jézus erre a kérdésre nem válaszol egy egyszerű igennel vagy nemmel, hanem azt mondta: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun!”

Jézus arra hívja fel a figyelmet, hogy szoros kapu és keskeny út vezet a mennybe! A szoros kapu jelzi azt, hogy oda nem vihetsz magaddal batyukat, nem viheted a sok-sok lomodat, vagy épp általad nagyra értékelt dolgokat. Oda csak te mehetsz, úgy ahogy vagy, letéve minden terhet, bünt, minden földi múltó kincset. Pedig valljuk be őszintén, sokszor túlértékeljük a földi kincsek fontosságát és megtartó erejét.

Le kell, hogy szögezzük: **nincs több út csakis egy, ami a mennybe vezet.** Sokan vannak, akik ezzel nem értenek egyet, mert azt gondolják- tévesen, hogy minden út Istenhez vezet, minden vallás, mindenféle hit, csak vedd komolyan. „Jézus azonban azt mondja: **„Én Vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis Én általam!” Jn 14,6** A kérdés. hogy hiszel-e Jézusnak?

Üdvössége, azaz örök élete nem lehet az embernek Jézus nélkül.

„Jézus szemében egyáltalán nem az a probléma, hogy miként lehetne a keresztyénség erkölcsi eszméit uralomra juttatni a tömegek életében, hanem az, hogy miként válhatok én meg te keresztyénné, azaz Krisztusi életű emberré? Minden jó szándékú keresztyén ember azon a bizonyos széles úton jár, aki a keresztyénségre helyezi a hangsúlyt és nem Jézusra. Mindenféle keresztyén erkölcs, alapelv és keresztyén eszme hangoztatása üres beszéd Jézus nélkül. Nem a keresztyénségre van szükség, mint valami eszmeáramlatra, hanem Jézusra! Arra a Jézusra, aki azt mondta önmagáról: “Én vagyok az út”. És ennek az útnak az irányát úgy jelölte meg, hogy népszerűtlenül, mindenkitől elhagyatva, egyedül halt meg a kereszten. És így folytatta: “Senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” , rajtam keresztül, a legmagányosabban, a legmegvetettebben keresztül, a fájdalmak férfján, a tövissel koronázott és megcsúfolt emberen keresztül. Ez az a keskeny út és ez a szoros kapu: maga Jézus!

Ne keresztyén elveket akarjunk vallani és keresztyén erkölcsi ideálokat akarjunk hangoztatni, vagy akár terjeszteni. Ez éppen az a bizonyos széles út: sokan járnak rajta, de ez nem visz az

életre; hanem Jézust akarjuk követni, azt a Jézust, aki azért jött, hogy szolgáljon mindenkinek, és az életét áldozza másokért! Ez az a bizonyos keskeny út. ”

Túrmezei Erzsébet

Szolgálni, mint a fény

Krisztus, csodálatos vagy, élő, hatalmas és jelenvaló!

Szavak zűrzavarában szíven talál a Szó,

halálból életre keltő, új útra indító.

Sodor, mint a vihar, győzelmes erővel.

Hívsz, és indulni kell. Küldesz és menni kell,

szolgálni és tenni kell. Szereteted parancsa

szívünkben énekel. Nyomodban új meg új

tanítvány indul el szolgálni, mint a fény,

ízt adni, mint a só. Hogy bennünk is Te szolgálj,

őbennük is Te légy élő, hatalmas és jelenvaló.

Túrmezei Erzsébet Pótvizsga szeretetből

A Mester nagy iskolájában
Ma szeretetből pótvizsgáztam
Tanítóm előtt remegve álltam.

Az első vizsgám én elbuktam,
A tételt bár kívülről tudtam,
De gyakorlatilag azt előadni nem
tudtam.

Szerettem én ki engem szeret,
Minden jó embert, akit csak lehet,
De az ellenségemet?!

Aki rágalmaz, kinevet?

Ad mindenféle csúfos nevet,
Gyaláz és megaláz engemet?

Ilyet nem tudok szeretni: - NEM!
És ezt húztam ki, ez volt a tételem.
Hogy ellenségemet is szeressem.

Szeretted? - kérdezte tanárom,
Az én Mesterem és Megváltóm.
Nem tudom! - hiába próbálom.

Szelíden mondta, de erélyesen:
Pótvizsgára méssz! És ha mégsem
Tanulod meg, megbuksz egészen.

A szeretet nehéz tétel.

A legtöbben ebben buknak el,
Mert aki bánt, azt is szeretnünk kell.

De Mesterem tovább tanított,
Különórára hívott,
Szeretetével sokat kivívott.

Mutatta kezén, lábán a sebet,
Hogy mennyit tehet a szeretet,
Eltűri a kereszt-szegeket.

Eltűri a gúnyt, gyalázatot,
Töviskoronát, nehéz bánatot.
A dárdaszúrást, mit értem kapott.

Megrendültem egész szívemben.
Hát a szeretet ilyen végtelen?
Tanítóimtól tanulni kezdtem.

Megnyerheted vele úgy lehet,
Hogy ő is megtér, hogy ő is szeret,
Ha látja a te szeretetedet.

Így tanított, szívem felrázta.
Látta, hogy hajlok a tanításra.
Szeretetését szívembe zárta.

És most pótvizsgáztam belőle,
Ott volt ellenségem is,
Gúnyos megjegyzést kaptam tőle.

De én szeretettel feleltem,
S e szeretettel őt megnyertem,
És a pótvizsgán általmentem.

Tovább tanulok, tovább megyek.
Vannak szeretet egyetemek,
Magasak, mégsem elérhetetlenek.

Mert más tudományt, sokat
tanulhatok,
Megcsodálhatnak, úgy vizsgázhatok,
De ha szeretet nincsen bennem
Semmi vagyok

Túrmezei Erzsébet:

Kő az úton

Gondolod, kerül életed útjába
egyetlen gátoló kő is hiába?
Lehet otromba, lehet kicsike,
hidd el, ahol van, ott kell lennie.
De nem azért, hogy visszatartson
téged
se, hogy lohassza kedved,
merészséged.
Jóságos kéz utadba azért tette,
hogy te megállj mellette,
nézd meg a követ, aztán kezdj el
beszélni róla Isteneddel.
Őt kérdezd meg, milyen üzenetet
küld azzal az akadállyal neked.
S ha lelked Istennel találkozott,
utadba minden kő áldást hozott.

Túrmezei Erzsébet:

Ha nem teszek semmit sem

Most nem sietek,
most nem rohanok,
most nem tervezek,
most nem akarok,
most nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az
Isten.
Most megnyugoszom,
most elpihenek
békén, szabadon,
mint gyenge gyerek,
és nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az
Isten.

S míg ölel a fény
és ölel a csend,
és árad belém,
és újjáteremt,
míg nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az
Isten,
új gyümölcs terem,
másoknak terem,
érik csendesen
erő, győzelem...
ha nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az
Isten.

Túrmezei Erzsébet

TE ÉS AZ ISTEN

Elfriede Mörlin után németből

Hatalmad van elereszteni Istent,
de arra nincs, hogy ő is eléressen.
Hatalmadban van gyűlölni az Istent,
de nem tilthatod meg, hogy Ő
szeressen.

Jézus Krisztus ellen szabadon
dönthetsz.
Ő a Golgotán döntött temelleded.
Igét, egyházat messze elkerülhetsz:
ige, egyház mindig téged keresnek.

Magad választhatod az utat, célt is,
vezetésének mégse vethetsz gátat.
Tagadhatod hatalmát is, létét is:
nem vethetsz gátat Isten uralmának.